

politik nu for alvor er begyndt at slå igennem, til mig som en bebrejdelse, der skulle være velplaceret i forhold til regeringen.

Så egentlig tror jeg, at man nærmest kan beskrive det på den måde, at det er udtryk for den ny optimisme, der er begyndt at præge det danske samfund, at der er flere børn, der bliver født, der er flere familier, som godt tør binde an med den store opgave, det nu engang er at stifte familie med alle de praktiske problemer, det fører med sig, og der samtidig er en udvikling, hvor der er flere og flere, der kommer i arbejde.

Så er der flere, der har været inde på udlicitering. Om det vil jeg godt sige, at der er en tendens til, at man næsten gør den debat til noget, der er løsrevet fra virkeligheden. For hvad er udlicitering, når det kommer til stykket? Ja, det er en praktisk måde at få løst nogle problemer på. Det er ikke sådan, at man kan sige, at udlicitering i sig selv er godt eller skidt. Det er en arbejdsmetode.

Vi har i Indenrigsministeriet lavet en, synes jeg selv, meget spændende stor rapport om udlicitering. Der er også henvist til den i den kommunale redegørelse. Hvad siger den? Ja, den siger noget, som på sin vis kan forekomme ret banalt, men som i hvert fald ikke slår igennem i den politiske debat om udlicitering i tilstrækkelig grad. Den siger nemlig, at i de tilfælde, hvor man forbereder en udlicitering meget grundigt, hvor man tager medarbejderne med på råd, hvor man sørger for, at både miljøspørgsmål og arbejdspladsspørgsmål også er en del af forhåndsgennemtænkningen, inden man udliciterer, viser det sig meget ofte, at dér går det godt. Det er der mange gode eksempler på. Og omvendt i de tilfælde, hvor man som kommunalbestyrelse ikke har påtaget sig ansvaret med at definere opgaven meget præcist og ikke har taget hensyn til alle de andre ting, jeg nævnte før, går det skidt.

Det er forholdsvis enkelt at forstå, synes jeg, og derfor må debatten om udlicitering først og fremmest komme til at gå på, hvordan man tilrettelægger det, hvis man nu vil afprøve den mulighed. Hvordan får man det tilrettelagt sådan, at også de, der er de egentlige eksperter på området, nemlig medarbejderne, der sidder med det til daglig, kan være med til at definere opgaven på en ordentlig måde.

Tankegangen – jeg tror, det var hr. Frank Aaen, der var inde på det – med, at udlicitering udhuler demokratiet, kan jeg ikke umiddelbart tilslutte mig. Når jeg ikke kan det, så er det, for-

di man ikke må glemme, at udlicitering i forhold til selve ansvarsbegrebet præcis er det samme som det, jeg vil kalde den gammeldags metode. Det, jeg mener med det, er, at en kommunalbestyrelse er lige så bastet og bundet til ansvaret for en ordentlig opgaveudførelse, selv om man har udliciteret opgaven. Der er ikke nogen ansvarsforflygtigelse i det, og måske vil det endda være sådan, at man bør være endnu mere på tæerne i forhold til opgaveløsningens seriøsitet og effektivitet, hvis man har udliciteret, som hvis man ikke har det.

Jeg tror, at de politiske partier ville tjene sagen godt ved at prøve at diskutere tingene ud fra nogle af de synsvinkler, som jeg lægger frem her, i stedet for at gøre det til en helt skæv sort-hvid debat. Den sort-hvide debat er den, hvor nogle siger: Udlicitering er godt. Det er den rigtige måde at gøre det på. Mens andre siger, at det er en skidt metode. Sådan ser virkeligheden ikke ud. Det kommer an på, hvordan man gør det.

Samtidig vil jeg godt sige, at det kræver meget stor professionalismisme at lave en ordentlig udlicitering. Vi har set eksempler på, at man stort set sjosker i alle de spinatbede, der overhovedet findes, når man skal udlicitere, og dér er det gået helt elendigt, men der er også gode eksempler.

Så er der flere, der har været inde på spørgsmålet om kommunalbestyrelsens indre arbejde, hvis jeg må bruge det udtryk, og her vil jeg lige sige nogle ganske få ord om de åbne udvalgsdagsordener. Vi er jo vant til og betragter det som en selvfølge, at kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes dagsordener er offentligt tilgængelige, men naturligvis med de begrænsninger, som følger af reglerne om tavshedspligt.

Der eksisterer ikke noget krav om, at det skal være det samme for udvalgsdagsordenerne, og jeg synes, at der er behov for, at både borgerne og pressen kan følge bedre med i det, der foregår i udvalgsarbejdet. Det giver større åbenhed. Det giver da forhåbentlig også større debat ude i lokalsamfundene, for det er jo i samspillet imellem dem, der er folkevalgt, og dem, der formidler debatten i lokalsamfundet, herunder også pressen, at der kan sættes fokus på vigtige nyudviklinger. Derfor vil jeg her i efteråret fremsætte et lovforslag, der indfører åbne udvalgsdagsordener, og det vil så komme til at ske ved en ændring af den kommunale styrelseslov.